

Arrest

nr. 120 493 van 13 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 augustus 2013 waarbij de aanvraag om verlenging van de machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt geweigerd.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. VAN WEYENBERGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 november 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 17 november 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Verzoeker diende op 10 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 12 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 10 oktober 2012, nr. 89 481).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 12 juli 2012 een beslissing waarbij verzoeker op grond van de in punt 1.2 vermelde aanvraag gemachtigd werd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk, geldig voor de duur van één jaar vanaf de afgifte van het BIVR.

1.5. Verzoeker diende op 31 januari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. Verzoeker diende op 6 augustus 2013 een aanvraag in tot verlenging van de in punt 1.4 vermelde machtiging tot tijdelijk verblijf van 12 juli 2012.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 29 augustus 2013 een beslissing waarbij de aanvraag om verlenging van de machtiging tot tijdelijk verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geweigerd werd. Verzoeker werd hiervan op 19 september 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"C.(...), Z.(...) R.R.Nr: (...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Georgië

Adres: (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 06/08/2013 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten heeft ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 10/01/2012. Dat dit verzoek door onze diensten op 12/07/2012 gegrond werd verklaard waarna betrokkene in het bezit werd/en gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden :

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n. :

Overwegende dat de arts-adviseur het medisch dossier van betrokkene evalueerde en op 27/08/2013 concludeerde (zie gesloten omslag in bijlage):

'Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.'

'Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.'

'De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.'

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1)dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2)dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende

behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker betoogt daarbij als volgt:

"Dat verzoeker het beroep instelt op de volgende gronden:

De Dienst Vreemdelingenzaken neemt de beslissing om het BIVR niet te verlengen, daar ze er ten onrechte van uitgaat dat betrokkene lijdt aan een ziekte die geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit;

Dat Hepatitis C een ernstige aandoening is;

Dat het recente medische attest van 1 augustus 2013 trouwens stelt onder de vraag aangaande de consequenties inzake het stopzetten van de behandeling:

"bij afwezigheid van behandeling, risico op (...) en overlijden" (eigen vertaling)

Dat deze zinsnede toch wel impliceert dat er een reëel risico is voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene;

Dat de arts-attaché bovendien stelt dat het "zinloos is een nieuwe behandeling te overwegen omdat er geen respons was op een eerdere behandeling";

Dat het echter niet aan de arts-attaché toekomt om te beoordelen in welke mate iemand al dan niet een nieuwe behandeling zou mogen opstarten;

Dat de arts-attaché zich dient te houden aan de door de wet bepaalde opdracht namelijk nagaan in welke mate de aandoening voldoet aan de in artikel 9ter voorziene voorwaarden;

Dat de arts-attaché enkel vaststelt dat betrokkene hersteld is van zijn longtuberculose doch dat hij helemaal niets (behalve dan dat hij een nieuwe behandeling zinloos acht) stelt aangaande de hepatitis C;

Bedoelt de arts hier dat het voor hem in feite eender is of betrokkene in België dan wel in zijn land van herkomst overlijdt gezien er, zijns inziens, geen enkele behandeling nog zinvol kan opgestart worden?

Dat deze redenering echter niet afneemt dat betrokkene aan een ernstige ziekte lijdt waarvoor er geen behandeling voorhanden is in zijn land van herkomst;

Dat de arts-attaché niet antwoord op de vraag of hepatitis C een ziekte is waardoor er een risico voor het leven of fysieke integriteit bestaat;

Dat de arts-attaché ook niet antwoordt op de vraag of hepatitis C een aandoening is die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland;

Dat noch uit het verslag van de arts-attaché, noch uit de beslissing dd. 29 augustus 2013 blijkt in welke mate de gezondheidstoestand van verzoeker ingrijpend en duurzaam verbeterd is;

Dat er nergens wordt aangehaald in welke mate er een risico op herval is voor wat betreft de longtuberculose;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet aangeeft waarom de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbij gaande karakter heeft;

Het blijft bijgevolg onduidelijk hoe de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie kan concluderen dat de machtiging niet langer nodig is;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg zijn beslissing niet afdoende motiveert;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

Dat verzoeker om deze redenen en nog eventuele andere te ontwikkelen in de loop van de procedure, verzoekt dat het beroep zou worden aanvaard en dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zou worden vernietigd en bovendien de uitvoering van de beslissing zou geschorst worden."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De in casu toepasselijke wetsbepalingen zijn artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het uitvoeringsbesluit van 17 mei 2007).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Artikel 9 van het uitvoeringsbesluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

"De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben."

3.5. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 10 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (zie punt 1.2). De arts-adviseur stelde destijds in zijn advies van 7 februari 2012 dat verzoeker leed aan longtuberculose, actieve hepatitis C, een depressieve stemming en toxicomanie en oordeelde dat het aangewezen was om de longtuberculose in België te behandelen. De aanvraag werd door de gemachtigde van de staats-secretaris op 12 juli 2012 gegrond verklaard, waardoor verzoeker gemachtigd werd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk, geldig voor de duur van één jaar vanaf de afgifte van het BIVR (zie punt 1.6.). Verzoeker diende op 6 augustus 2013 een aanvraag in tot verlenging van zijn tijdelijke verblijfs-machtiging (zie punt 1.6), waarbij hij een standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) voegde van 1 augustus 2013. Uit dit SMG blijkt volgende diagnose: *"Affection médicale sévère en raison de la non réponse au traitement de l'hépatite C et vu le contexte de fragilité psychiatrique et de troubles neuro-cognitifs"*.

3.6. Op basis van het SMG van 1 augustus 2013 stelde de arts-adviseur op 27 augustus 2013 een medisch advies op dat luidt als volgt:

"Graag beantwoord ik uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf.

Er werd eerder een medisch advies gegeven door mijzelf d.d. 07.02.2012 voor een verblijf van 1 jaar omwille van een aan de gang zijnde behandeling voor longtuberculose.

Voor dit advies baseer ik me op de attesten die ons sinds het laatste advies werden bezorgd:

** Verwijzend naar het medisch attest d.d. 01.08.2013 van de hand van dr. A-F. G.(...) waaruit blijkt dat de behandeling voor de longtuberculose werd voltooid in juli 2013. Hepatitis c zou zonder succes behandeld zijn en er wordt een nieuwe behandeling overwogen. Er is eveneens sprake van psychische broosheid en neuro-cognitieve stoornissen waarvoor verschillende psychofarmaca worden gegeven. Uit een studie van deze documenten blijkt dat betrokkene volledig is hersteld van zijn longtuberculose en dat de behandeling hiervoor voltooid is. Aangaande de hepatitis c dient gesteld dat het zinloos is een nieuwe behandeling te overwegen omdat er geen respons was op een eerdere behandeling. Aangaande de psychische problematiek en de neuro-cognitieve stoornissen dient gesteld dat dit alles te maken te maken heeft met de heroïneverslaving van betrokkene, in welke hijzelf zijn verantwoordelijkheid dient op te nemen. De behandeling hiervan door psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel.*

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd."

3.7. In de bestreden beslissing, die gebaseerd is op bovenstaand medisch advies, oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris als volgt:

"Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n. :

Overwegende dat de arts-adviseur het medisch dossier van betrokkene evalueerde en op 27/08/2013 concludeerde (zie gesloten omslag in bijlage):

'Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.'

'Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.'

'De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.'

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1)dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2)dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

3.8. Verzoeker stelt dat uit het SMG van 1 augustus 2013 blijkt dat hepatitis C een ernstige aandoening is. In het desbetreffende SMG staat onder "D/ Quelles seraient les conséquences et complications d'un arrêt du traitement?" te lezen "En l'absence de traitement, risque de décompensation hépatique et de décès." Hoewel de hepatitis C mogelijk een ernstige aandoening is, is het volkomen onduidelijk of er thans sprake is van een noodzakelijk geachte behandeling aangezien onder het kopje "C/Traitement actuel" enkel een medicamenteuze behandeling met psychofarmaca vermeld werd en een "nouveau traitement contre l'hépatite c en cours d'évaluation" is. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de pertinente overweging van de arts-adviseur dat de neuro-cognitieve stoornissen te wijten zijn aan de heroïneverslaving van verzoeker en dat de behandeling hiervan door psychofarmaca louter symptomatisch is en dus niet essentieel. Met betrekking tot de chronische hepatitis C merkt de Raad op dat de elementen uit het SMG allerm minst een eenduidig beeld schetsen van de actuele graad van ernst of van de actuele noodzaak aan behandeling, waardoor het risico voor het leven of de fysieke integriteit, waarvan verzoeker beweert dat het reëel is, geenszins voldoende aannemelijk werd gemaakt. De Raad kan enkel vaststellen dat de arts-adviseur geenszins kennelijk onredelijk te werk ging door met betrekking tot de hepatitis C in zijn medisch advies van 17 augustus 2013 te stellen dat "het zinloos is een nieuwe behandeling te overwegen omdat er geen respons was op een eerdere behandeling." De Raad wijst erop dat de arts-adviseur bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt en dat de Raad zich wat deze beoordeling betreft niet in de plaats kan stellen van de arts-adviseur.

3.9. In zijn verzoekschrift uit verzoeker zijn verontwaardiging over het standpunt van de arts-adviseur door het volgende op te merken: "Bedoelt de arts hier dat het voor hem in feite eender is of betrokkene

in België dan wel in zijn land van herkomst overlijdt gezien er, zijns inziens, geen enkele behandeling nog zinvol kan opgestart worden?” Deze beweringen van verzoeker zijn echter niet van aard om de beoordeling van de arts-adviseur aan het wankelen te brengen. Aangezien verzoeker in 2012 werd gemachtigd tot voorlopig verblijf met het oog op de behandeling van zijn longtuberculose en uit de aangeleverde medische gegevens blijkt dat deze behandeld werd, kon de gemachtigde van de staatssecretaris, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, wel degelijk rechtsgeldig besluiten dat *“de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan”*. Uit het medisch attest kan immers niet worden afgeleid of er, los van het eventuele toekomstige risico op hepatische decompensatie en overlijden ten gevolge van de chronische hepatitis C, actueel nood is aan een behandeling voor deze aandoening, aangezien de opportuniteit van het opstarten van een nieuwe behandeling blijkens het SMG nog zou moeten worden beoordeeld. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, houdt de arts-adviseur zich met deze beoordeling wel degelijk aan de aan hem toevertrouwde opdracht van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet dat stelt dat *“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, (...) en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (...) die daaromtrent een advies verschaft.”* De arts-adviseur concludeert dat er geen sprake is van een aandoening *“die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.”* Er wordt dus wel degelijk geantwoord op de vraag of de chronische hepatitis C (thans) een ziekte is die voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.10. Waar verzoeker stelt dat er nergens wordt aangehaald in welke mate er een risico is op herval wat betreft de longtuberculose, merkt de Raad op dat uit het aangeleverde SMG van 1 augustus 2013 niet kan worden afgeleid dat er een risico op herval bestaat, waardoor de beweringen van verzoeker geen steun vinden in de door hem aangeleverde medische gegevens.

3.11. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN